«Спыніся, час, хоць на імгненне вечнасці...»

У новай кнігі — новы лёс Расце чытач, сталее аўтар...
Якой сустрэча будзе заўтра, Падкажа толькі мо Хрыстос...

Сваю другую кнігу паэзіі Алесь Дуброўскі назваў “Непрадказальнасць дня”. Выдадзена яна ў ГДА “Барк”. Мы ж, чытаючы на вокладцы імя і прозвішча паэта, ужо адчуваем цікавасцьда яготворчасці. Нетолькі па-зямляцку (Аляксандр Сцяпанавіч родам з вёскі Целяшы Гомельскага раёна), але і з прафесійнага боку, бо Дуброўскі ўжо звыш чвэрці ста- годдзя працуе ў тэлерадыёкампаніі “Гомель”. А першая яго кніга лірыкі “І будзе лета апасля...” адкрыла нам цудоўнага паэта, з 'жаўруковай мовай, глыбокім веданнем жыцця, сваіх каранёў.

Бо мы —
Радзімічы
З карэнным словам —
Род,
А з родных
І складаецца
Народ!

— годна заяўляе Алесь у адным з вершаў свайго другога зборніка.

І ўсё жыццё паэта — з маленства (“дзівосны сон — дзяцінства дарагое, у штоніках запэцканых, на шлейцы”) да цяперашняга (“я сам, пабач, даўно не юны, жыццём, дай бог, надкусаны”) малюецца фарбамі-вобразамі вершаў. Азвышзадача паэта — “засяродзіцца на вечным". І ў Алеся Дуброўскага тэта атрымліваецца, бо прырода — вечная. Ён зна- ходзіцьтакія параўнанні, метафары, эпітэты, якія дапамагаюць адчуць непаўторнасць кожнай пары года, выяўна ўбачыць кожнае імгненне чалавечага жыцця. “Гайда ў вазок, — і хай капыцяць коні, сякуць у твар мароз і вецер шчодра...”,”а потым прыцемкі... і ноч пагодная ўсыпле зорамі абшар лясны”, “і снегіроў- караляў повязь зноў скоціцца на белую страху”, “тонуць ногі ў імхах, а на ўгрэтай паляне сон-трава мне здалёк усміхаецца”, “на небасхіл за поўняй наўздагонку акраёц сонца росны выплывав...”, “і затрапеча залатым адлівам лянівы лінь у мяк- кай асацэ...”

Светлымі жыццесцвярджальнымі эмоцыямі падпітваешся, чытаючы тэты зборнік. У ім ёсць і гумар, і тонкая самаіронія, і філасофія, якая прыходзіць з гадамі:

Каму не верыць.
як жывым бацькам,
Калі спачылі — іхнім запаветам, Што скрозь жывуць
заможна толькі там,
Дзе нас няма...
І вынаходнікаў,
і самых модных творцаў
Расставіць па ранжыру непадкупны час..."

Лірыка кахання... Багата старонак кнігі адведзена ёй. Алесь Дуброўскі аднолькава выдатна піша пра тэта святое і вечнае як рыфмаваным, так і белым вершам. Услухайцеся, колькі музыкі і пяшчоты ў гэтых радках:

Сёння снежная замець
Намяла на парог
Ці ўспаміны на памяць,
Цісляды тваіх ног...

А згадваючы другую лірычную ге- раіню, творца прызнаецца:

Нас вянчала не лета — зіма,
Не арэлі люлялі — сумёты...

У вершы “Курортная рапсодыя” такая карцінка:

І сонца пырскі,
І гул прыбою,
І ты так блізка
Яшчэ са мною...

Паэму-рэквіем “Трагедыя Пабужжа” Алесь Дуброўскі прысвяціў памяці Аркадзя Паўлавіча Набокіна, пенсіянера, які не пажадаў з’язджаць са сваёй выселенай вёскі на Веткаўшчыне і быў забіты злодзеямі. Праз трагедыю лёсу аднаго чалавека на апаленай Чарнобылем зямлі паэт выказвае перасцярогу: згубней за радыяцыю — бездухоўнасць, адарванасць ад радзімы:

Ну, а старым,
Каму гады ў рады
І шлях такі вядомы —
Пад бярозы?..
Навошта іх чапаць было тады
І похапкам хутчэй
Вывозіць сярод ночы,
Сяліць у брукаванкі-гарады,
Дзе нават бусел жыць Стагоддзямі не хоча?
Навошта было рушыць
Іх уклад
І скарбу пазбаўляць,
Які жыццём нажыты?
Вось горкі вынік:
Нібы зарапад,
Яны заўчасна пакаціліся
З арбіты...

Паэма і сапраўды гучыць рэквіемам па той зямельцы, што стала зонаю адчужэння. “Зямля нічыйнай не бывае!” — нагадвае паэт. Якую сімпатыю выклікае бусел — адухоўленная леная істота, што вясною вяртаецца да свайго гнязда:

Круг заклаўшы пераможны
(Сустракай маўляў радзіма)
Прызямляўся асцярожна
На буслянцы, дзе нарадзіўся...

Кніга Алеся Дуброўскага атрымалася. Салідная заяўка да 60-годдзя, якое ён сення адзначае. Шчыра віншуем земляка з гэтай датай і прыняццем у рады грамадскага аб·яднання «Саюз пісьменнікаў Беларусі»

Тамара КРУЧЭНКА